

ΤΟ ΘΕΡΤΣΜΑ

(Σκίτσος του κ. Γερ. Γαργήρη)

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ FRANC S DORRIS

ΤΟ ΣΦΑΛΜΑ ΚΙ' Η ΘΥΣΙΑ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

—Θ' άρρηση να έπιτρέψη ο άφεντικός σου, Ουίλλιαμ; ρώτησε ο Τζάκ Τάμφορ τόν γέρο ύπηρέτη τού άδελφού του, ενώ έκείνος τόν έμπαζε στό γραφείο τού κυρίου του.

—Όχι, κύριε! Ο κύριός μου μού ειπε πως θά έπέστρεφε άμέσως καί όσα παρακαλεί να τόν περιμένετε.

—Καλά, Ουίλλιαμ, θά περιμένω!

Ο Τζάκ Τάμφορ άγαπούσε πολύ τόν άδελφό του. Ο Ράλφ ήταν κατά άρκετά χρόνια νεώτερός του κι' ο Τζάκ, από τότε που πέθανε ο πατέρας τους, τόν ειχε υπό την προστασία του. Τόση ήταν ή άγάπη του για τόν Ράλφ, ώστε ειχε κατορθώσει να πείσει τό βαδύ άίσθημα που ένοιωθε για τήν ώμορφη Ντόλλυ, μέ τά μεγάλα όνειροπόλα μάτια, όταν μιά μέρα ο άδελφός του τού ώμολόγησε πως ήταν τρελλά έρωτευμένος μαζί της καί πως ειχε άποφασίσει να τή ζητήσει σέ γάμο. Η Ντόλλυ δέχτηκε πρόθυμα τήν πρόταση του. Οί φίλοι της μάλιστα άπόρησαν πως ειχε ξεχάσει τόσο γρηγορά τόν Χέρμπερτ Περκ, μέ τόν όποιο ειχε φλερτάρει άγρίως όλο τόν περασμένο χειμώνα, καί τού όποίου ο πρόσφατος θάνατος στις Ίνδιες τούς ειχε λυπήσει θαθείά όλους.

Ο Ράλφ ούτε μάντεψε τότε τήν θυσία τού άδελφού του κι' άπέδωσε σέ μιά ιδιοτροπία τού Τζάκ τό μακρυνό ταξείδι που έκανε άμέσως μετά τό γάμο του μέ τήν Ντόλλυ καί που άσταζε έναν όλόκληρο χρόνο. Όταν ο Τζάκ έπέστρεψε, ο Ράλφ ήταν ο περήφανος πατέρας μιάς χαριτωμένης μικρούλας, τής Τζέννυ, κι' οί εύτυχείς γονείς περιέβαλλον τό λατρευτό τους παιδάκι μέ τά χάδια τους.

Τι τόν ήθελε όμως τώρα ο Ράλφ; Αυτό άναρωτιόταν ο Τζάκ, ενώ θημάτιζε άνήσυχος μέσα στό γραφείο τού άδελφού του. Γιατί αυτό τό ξακνικό πλεόφονημα; Τι να σημαίνει ο άλλωστε μένος τόνος τής φωνής τού Ράλφ, καθώς τού μιλούσε πριν από λίγο στό τηλέφωνο; Τι να ειχε συμβή τάχα στόν άδελφό του; Μήπως ή σκληρή μοίρα του δέν τόν ειχε δοκιμάσει άρκετά; Έπρόκειτο τάχα να τού αναγγελίση κανένα νέο δυσάρεστο; Καί ο Τζάκ, χωρίς να θέλη, άναπολούσε τά τελευταία τραγικά γεγονότα, που ειχαν άναστατώσει τήν εύτυχισμένη οικογενειακή ζωή τού Ράλφ...

Ένας χρόνος ειχε περάσει. Ράλφ, ή γυναίκα του κι' ή κόρη του ειχαν φύγει για ένα «τουριστικό» ταξείδι στην Ήπειρωτική Εύρώπη. Ο Τζάκ λάβαινε τακτικά εικονογραφημένα δελτάρια από τις διάφορες χώρες που περνούσαν, πότε από τόν Ράλφ καί πότε από κείνο τού τρελλοκόριτο τήν Τζέννυ, τή χαριτωμένη άνεψιά του, που τόσο τού θύμιζε τήν Ντόλλυ, όπως ήταν πριν από είκοσι χρό-

νάκιώς από τή μέρα, που ο

νια! Πατέρας καί κόρη ήταν δυο άχώριστοι σύντροφοι. Κι' ήταν ή έπιστημονικές άσχολίες του τό έπέτρεπον, ο Ράλφ έπαίρνε τήν Τζέννυ κι' οί δυο τους ξεκινούσαν για μακρινές έκδρομές μέ τό αυτοκίνητό τους, τό όποιο διέυθευε ο Ράλφ. Η Ντόλλυ σπανίως τούς άκολουθούσε, γιατί τήν κουράζε τό αυτοκίνητο. Προτιμούσε να μένει στό σπίτι για να διαβάση τό τελευταίο ρομάντσο τής μόδας ή καθισμένη κοντά τό παράθυρο να όνειροπολή!...

Μιά μέρα, ο Τζάκ ειχε λάθει ένα έπείγουσ τηλεγράφημα από τήν Έλβετία, όπου βρισκόταν τότε ο Ράλφ μέ τήν οικογένειά του. Μέ λίγες σύντομες λέξεις, ή Ντόλλυ τόν παρακαλούσε να σπεύση άμέσως κοντα τους... Τρουερά άνήσυχος ο Τζάκ, πήρε τό πρώτο βατόρι που έβρεχε καί σέ λίγες μέρες έφθασε στό ξενοδοχείο τής Λωζάνης, όπου έμεινε ο άδελφός του.

«Α! τί ορική τραγωδία! Ο Τζάκ ρίγισε σύγκορμος καθώς άναπολούσε τά τρελλά λόγια τής άπελπισίας, μέ τά όποια τόν ειχε ύποδεχθ ή δυστυχισμένη Ντόλλυ. Μέ σύντομες φράσεις, που τις διέκοπταν οί λυγμοί της, τού ειχε διηγηθ τό φοβερό δυστύχημα...

Δυο μέρες προητέρα, κατά τή συνήθειά τους, ο Ράλφ ειχε φύγει μέ τήν Τζέννυ για μία έκδρομη. Όπως πάντοτε, έτσι καί κείνη τήν ήμέρα, ο Ράλφ όδηνούσε τό αυτοκίνητό του. «Ω! αυτή ή μαγιά τής ταχύτητας!... Ειχαν φθάσει σ' ένα σημείο, όπου έπρεπε ν' αφήσουν τό αυτοκίνητό τους καί ν' άρχίσουν πεζή τήν άνάβασι μιάς κορυφής τού βουνού, που σμιζόταν για τήν ύπεροχη θεία της. «Άσησαν λοιπόν τή σούλαει τό αυτοκινήτου στόν βοήθό, τόν όποιο έπαρσαν μαζί τους καί ξεκίνησαν εβθύμιο καί γελαστοί... Ήταν περασμένο μεσημέρι, όταν έφθασαν στό μικρό ξενοδοχείο, όπου φθσαν καί ξεκουράστηκαν λιγάκι, προτού συνεχίσουν τήν άνάβασι τους άς τήν κορυφή. Η τοποθεσία ήταν πράγματι γοητευτική. Από 'κει ψηλά, έβλεπαν τήν πλούσια θλάσση, που σκέπαζε τήν πεδιάδα καί πιο πέρα τά γαλανά νερά τής λίμνης τής Γενεύης, στα όποια άντικαθρεφίζόντουσαν ή χιονισμένες κορυφές τών βουνών. Συμπεριερίον από τήν μεγαλοπρέπεια τού τοπίου ο πατέρας καί ή κόρη, έμειναν πσλλη ώρα εκεί για να θαυμάσουν τό ύπεροχο θέαμα τής δύσεως τού ήλιου. Η ώρα ειχε περάσει χωρίς να τό αντι-

ληθθούν κι' όταν έφθασαν στό σημείο όπου τούς περιμενε τό αυτοκίνητό τους, ειχε νυχτώσει πια έντελώς. Τότε, για να μη άπρηχησή ή γυναίκα του, ο Ράλφ έθαλε έμπρός δέλη τήν ταχύτητα τής μηχανής, χωρίς να σκεφθ πως από στιγμή σέ στιγμή κινδύνευαν ν' άναποδογυριστούν στις άπότομες στροφές τού δρόμου. «Όπως κι' έγινε πράγματι. Σέ

μιά στροφή, για ν' αποφύγει την σύγκρουσι μ' ένα αυτοκίνητο που έρχονταν από την αντίθετη διεύθυνσι, ο Ράλφ παραμέρισε απότομα, μιά ρόδα θρόμβησε το κενόν και σ' ένα δευτερόλεπτο το μορταίο είχε συντελεσθή...

Όταν συνήλθε ο Ράλφ, βρέθηκε ξεπλωμένος σ' ένα κρεβάτι τού νοσοκομείου στη Λαζάνη. Στην άνοιχ, δέν θυμιάταν τίποτε απ' όσα είχαν συμβή, μόνο αισθανόταν φοβερούς πόνους σ' όλο τ' σώμα του. Καί ξαφνικά, τ' συναίσθημα μιάς μεγάλης καταστροφής τόν είχε κάνει νά θυγάλη μιά σπαρακτική φωνή άπελπίστη:

—Τζένυ! Ποιά είναι τ' παιδί μου;...

Άμεσως μιά γλυκεία άδελφή έσπευσε κοντά του και με λόγια ένηθαρνυτικά προσάφησε νά τόν καθουγάση. Στην άρχη τού είπαν πως ή κόρη του είχε τραυματισθή, αλλά πως θα γινόταν καλά. Βρισκόταν στό πλανό δωμάτιο και θά τήν έβλεπε μόλις ή κατάστασις τού θα τού επέτρεπε νά σηκωθή από τ' κρεβάτι του. Ο σφοδρ τόν είχε γλυτώσει, με μερικούς μώλωπες...

Πέρασαν αρκετές μέρες... Ο Γζάκ θυμόταν τ' μαρτύριο τού άδελφού του, ο οποίος καρωμένος εκεί, άπάνω στό κρεβάτι τού πόνου, ριταύσε με άγανάπη πότε θα τού επέτρεπαν νά σηκωθή και νά πάη νά ίδη τήν μικρούλα του, τήν πολυαγαπημένη του κόρη, ή οποία ύπεφερε έξ αιτίας του... από τήν άπερσεξία του!

Κατόπιν, όταν ο Ράλφ σηκώθηκε από τ' κρεβάτι κι άρχισε σιγά-σιγά νά κάνει μερικά βήματα μέσ' στό δωμάτιο, μιά μέρα πήγε ο γιατρός και τού είπε εκείνο που κανένας ως τότε δέν είχε τολμήσει νά τού πη. 'Η Τζένυ ήταν βαρεια τραυματισμένη... κι' ότι ελάχιστες έλπίδες ύπήρχαν νά γίνει καλά.

...Ωστόσο—επρόσθεσε—άν ήθελε νά δη τήν κόρη του, έπρεπε νά ύποσχεθώ στό γιατρό πόσ θα προσπαθούσε νά σση ψύχραιμος για νά μη μεναλώη τόν πόνου τού παιδιού του.

Χλωμός κι' άμιλητος ο δυστυχισμένος πατέρας, είχε περάσει τ' χέρι του στό μπάστο τής γυναίκας του και μέ άργό θήμα πήγε στό πλαγιό δωμάτιο. 'Ω! τί σπαρακτική ήταν ή στιγμή που ο φτωχός πατέρας είδε τ' παιδί του, τή λατρευτή του κόρη, που ώχρη κι' άδυνατισμένη, γύρισε τ' όμορφο προσωπάκι της και κάρφωσε τ' βλέμμα της άπάνω του. Πώς έλαμψαν τά μάτια της εκείνη τή στιγμή!...

—Πατέρα! ψιθύρισε μονάχα ή Τζένυ, ενώ ο Ράλφ συγκρατώντας με κόπο τούς λυγμούς που τόν έπιγναν, έβερνε άπάνω από τ' κρεβάτι της...

Τρυφερά άκούοντας τά χείλη του άπάνω στό μέτωπο τού παιδιού του και χάιδεψε άπαλά τά χρυσά κύματα τών μαλλιών της. Κατόπιν, μη άντεχοντας περισσότερο στό θλιβερό θέαμα, είχε θγη έξω από τ' δωμάτιο και τόση ήταν ή συγκίνησις του, ώστε σωριασθηκε άνασθητος στά χέρια τού γιατρού και τής νοσοκόμου.

Ο κλωνισμός αυτός τόν έβριζε πάλι στό κρεβάτι για αρκετές μέρες κι' όταν έβγαζε ο καιρός νά φύγη από τ' νοσοκομείο και νά έπιστρέψη στην Άγγλία με τήν γυναίκα του και τόν Γζάκ, ή δυστυχισμένη μικρούλα δέν ύπρχε πεία!...

Από τότε μιά βαθειά μελαγχολία είχε ριζωθή στην ψυχή τού Ράλφ. Κατηγορούσε τόν εαυτό του πως αυτός είχε γίνει ή αιτία τού θανάτου της κόρης του. Κι' ή μέρες, του τώρα πενιούσαν μονότονες, θλιβερές και άσκοπες... Τίποτε δέν τόν ενδιέφερε πεία...

'Ηχος θημάτων έκανε τόν Γζάκ νά συνέλθη από τις θλιβερές άναμνήσεις του. 'Η πόρτα τού γραφείου άνοιξε απότομα κι' ο Ράλφ μπήκε στό δωμάτιο. Παραεξινμένος ο Γζάκ τόν κτύπησε. Ο άδελφός του είχε χάσει εκείνο τ' ύψος της άπελπίστης και τής θσθεσίας μελαγχολίας που τόν έκανε νά φαίνεται γηρασμένος πριν από τήν όρα του. 'Η θσθεσίες ρυτίδες του

πόνου και τής λύπης που αϊλάκωναν τ' προσωπό του, τού έδιναν τώρα ένα ύψος ένεργητικότητας και θελήσεως.

—Άλλο, Γζάκ! είπε ο Ράλφ, προσπαθώντας νά ξαναβρή τόν παλιό, εθθμο τόνο της φωνής του. Με συγχωρείς, άν σ' έκανα νά περιμένεις, σφού σου τηλεφώνησα νά έλθης άμέσως, αλλά ήθελα πρώτα νά τελειώσω κάτι για τ' όποιο είμαι θέσθιας πως θα ευαριστηθής! Άποφάσις νά δεχθώ τήν συμερασιία που μου προτείνει τόσο καιρό τώρα, ο φίλος μου καθηγητής κ. Μπλάκ και τήν οποία είχα άρνηθή όπως θυμιάσαι! Ή άπορρη έσως για τήν ανέλπιστη μεταβολή της πρώτης μου άποφάσεως!...

—Ομολογώ πως θέλω κάποια ευχάριστη άλλάγη στο ύψος σου και σέ συχαίρω! Ήταν καιρός νά καταλάθης, πως στή ή ύπερθολική λύπη σου...

—Όχι! όχι, Γζάκ! Δέν είναι αυτό που νομίζεις! Μη προσπαθής νά καταλάθης! Άλλος είναι ο λόγος που μ' έκανε νά συνέλθω. 'Η λύπη μου και τ' σφοδρό συναίσθημα της ευθύνης μου για τόν άδικο θάνατο της Τζένυ έξεκουσθηί πάντοτε νά ξεραινη τήν ψυχή μου... ούτε υπέρσε νά φαντασθής τ' μυστικό που μ' έκανε ξαφνικά νά ιουώσω ποιά είναι τ' καθήκον μου! Θά μου επιτρέψης μάλιστα νά μη τ' άνακουίνσω οίτις σέ σένα, που ύπρξες για μένα δεύτερος πατέρας. Τ' μόνο που μπορώ νά σου πώ, είναι πως πήρα τήν άποφάσις νά έργασθώ, νά άφοσιωθώ όλόψυχα στις έπιστημονικές έρευνες που έσως μιά μέρα φέρουν ευεργετικά άποτελέσματα στην άνθρωπότητα! Και άνακουφίζοντας τούς πόνους τών πλησιόν μου, έσως ξεχάσω όλίνο τόν πόνου τόν δικό μου! Άθήτη τήν ευχάριστη είδησι ή! Βούλα νά σου άνακουίνσω!...

Κανένας δέν έμαθε ποτέ πως ή λαμπρές έπιστημονικές και ευεργετικές για τήν άνθρωπότητα μελέτες τού Ράλφ Τάμυορ ώφείλοντο στην αυτοθυσία της γυναίκας του 'Ιδου τί είχε συμβή: 'Η Ντόλλυ, θλέποντας πως ο άνδρας της, παρ' όλη τήν έπιστημονική άξία του, θα κατατούσε από τόν πόνου του μιά άχρηστη ύπαρξις στην κοινωνία, άποφάσισε νά τού έμπιστευθώ ένα μεγάλο μυστικό της ζωής της. Και θυσιάζοντας τή γυναικεία της περηφάνεια, ώμολόγησε στον Ράλφ πως ή Τζένυ δέν ήταν κόρη δική του! Ήταν ή κόρη τού νεαρού αξιωματούχου τού Άποικιακού στρατού, τού Χέρμπερτ Πάρκ, ο όποτος είχε σκοταθώ στις 'Ινδίες σέ μιά άψιμαχία εναντίον τών έπαυσαστημένων ίθαγενών.

Γιά νά σκεπασθ τ' σφάλμα της, στο όποιο τήν είχε παρασύρει ή άγνοία της, ή Ντόλλυ μετά τ' θάνατο τού φίλου της είχε δεχθή στην άπελπίσια της νά παντρευθή με τόν Ράλφ, ο όποτος έφυγε νά τής ζητήσει τότε σέ γάμο. Ωστόσο, τ' φοβερό αυτό μυστικό της ζωής της στάθηκε πάντοτε ένας μεγάλος καυμός που θάρυνη τή συνείδησι της. Χίλιες φορές θέλωσε νά ώμολόγηση τήν αλήθεια στον άνδρα της. Άλλά όσο έβλεπε τή λατρεία που είχε ο Ράλφ για τήν Τζένυ, ποτέ δέν είχε τολμήσει νά τού φανερώση τ' σφάλμα της. Κι' άν τ' έκανε τώρα, τ' έκανε μονάχα με τήν έλπίδα πως ή δική της θυσία θα τόν συνέφερε και ότι έσως, παύοντας ν' άγαπά τόσο πολύ τήν δυστυχισμένη Τζένυ, θα έβρισκε τή δύναμη νά έπιβλήθ στην εαυτό του και νά έργασθ για τούς άλλους.

Ο Ράλφ Τάμυορ είχε άγνωφρσει πως ή έμολογία της Ντόλλυ άπτελούσε μιά μεγάλη θυσία. Κατάλαβε ποιά ήταν τ' καθήκον του, συγάρως τήν γυναίκα του και διατήρησε πάντοτε ζωηρά στη μνήμη του τήν εικόνα της άγαπημένης του μικρούλας, τήν οποία δέν έπαυσε νά ονομάζει κόρη του...

Ο Χέρμπερτ Πάρκ είχε σκοταθώ...

Ζήτηση τότε σέ γάμο. Ωστόσο, τ' φοβερό αυτό μυστικό της ζωής της στάθηκε πάντοτε ένας μεγάλος καυμός που θάρυνη τή συνείδησι της. Χίλιες φορές θέλωσε νά ώμολόγηση τήν αλήθεια στον άνδρα της. Άλλά όσο έβλεπε τή λατρεία που είχε ο Ράλφ για τήν Τζένυ, ποτέ δέν είχε τολμήσει νά τού φανερώση τ' σφάλμα της. Κι' άν τ' έκανε τώρα, τ' έκανε μονάχα με τήν έλπίδα πως ή δική της θυσία θα τόν συνέφερε και ότι έσως, παύοντας ν' άγαπά τόσο πολύ τήν δυστυχισμένη Τζένυ, θα έβρισκε τή δύναμη νά έπιβλήθ στην εαυτό του και νά έργασθ για τούς άλλους.

Ο Ράλφ Τάμυορ είχε άγνωφρσει πως ή έμολογία της Ντόλλυ άπτελούσε μιά μεγάλη θυσία. Κατάλαβε ποιά ήταν τ' καθήκον του, συγάρως τήν γυναίκα του και διατήρησε πάντοτε ζωηρά στη μνήμη του τήν εικόνα της άγαπημένης του μικρούλας, τήν οποία δέν έπαυσε νά ονομάζει κόρη του...

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ ΕΙΣ ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΝ

Έξ'όθεν' ο φιλάργυρος παράδες στ' όνειρο του,
Και τήν αλήη κρεμάστηκε απ' τόν πολύ καυμό του!

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

